

Arrest

nr. 320 474 van 22 januari 2025
in de zaak RvV X / IX

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat H. CHATCHATRIAN
Langestraat 46/1
8000 BRUGGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 18 januari 2024 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 14 december 2023 tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 oktober 2024 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 november 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat H. CHATCHATRIAN verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoeker verklaart de Afghaanse nationaliteit te hebben. Hij dient op 2 augustus 2022 een verzoek om internationale bescherming in.

Verzoeker wordt op 29 augustus 2023 gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS), in het bijzijn van een tolk die het Pashtou machtig is.

De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de CGVS) neemt op 14 december 2023 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing, die de bestreden beslissing uitmaakt, luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een staatsburger van Afghanistan, van afkomst Pashtoun en bent u een soennitische moslim. U bent geboren in Baro in het district Rodat in de provincie Nangarhar en u bent ongeveer twintig jaar oud. Hier hebt u gewoond samen met uw ouders en uw vier zussen, tot drie van uw

zussen na hun huwelijk met hun man zijn gaan samenwonen. Uw vader is in 2019 overleden bij een conflict tussen de taliban en Daesh. U bent niet naar school geweest in Afghanistan, maar u hebt wel drie à vier maanden madrasa gevolgd. Toen u ongeveer dertien jaar oud was, bent u beginnen werken bij een kleermaker in uw dorp.

Ter ondersteuning van uw verzoek om internationale bescherming voert u de volgende feiten aan.

In de vijfde of zesde maand van 2019 organiseerden de ouderen in uw regio een volleybaltornooi in jullie dorp voor volleybalploegen van verschillende provincies. De velden waarop het tornooi werd georganiseerd waren van uw vader en lagen dicht bij jullie huis en daarom hebben de ouderen aan uw vader gevraagd om te voorzien in de bewaking van deze plaats en om de bezoekers van de andere provincies te voorzien van voedsel en een onderkomen.

Om wapens te verkrijgen voor de bewaking bent u samen met de ouderen naar het districtscentrum gegaan en heeft het district jullie twee wapens gegeven. Gedurende het tornooi liet uw vader u eerst niet toe om naar buiten te gaan om te helpen met de bewaking, maar u hebt dit na de eerste nachten toch gedaan. Toen de finale van het tornooi naderde, waren er veel mensen in het dorp en ging u mee buiten met een aantal andere personen de plaats beschermen. Tijdens deze nacht zag u een dorpeling, Akhtar, die een bom probeerde plaatsen bij het speelveld. Wanneer jullie dit zagen, hebben jullie geroepen naar de dorpeling en is hij gaan lopen. Hierna hebben jullie de veiligheidscommandant hierover geïnformeerd. Na een aantal dagen is Akhtar meegenomen door de autoriteiten. Akhtar is hierna voor twee à drie maanden verdwenen totdat hij naar de gevangenis is gebracht. Wanneer zijn familie met hem is gaan praten in de gevangenis heeft hij verteld dat uw familie verantwoordelijk was voor het feit dat hij in de gevangenis zit. Hierna begon u dreigbrieven te ontvangen van de taliban. Toen ook Daesh een tijd later naar de regio kwam, werd de situatie erger en kon u geen hulp meer krijgen. U bent dan naar Jalalabad gegaan om een tijdje bij uw schoonbroer te verblijven en u hebt daarna het land verlaten.

U bent ongeveer de negende of tiende maand van 2019 vertrokken uit Afghanistan om zo via Pakistan, Iran, Turkije, Griekenland, Macedonië, Servië, Hongarije, Oostenrijk, Zwitserland en Frankrijk naar België te reizen om op 1 augustus 2022 hier toe te komen. U diende in België een verzoek om internationale bescherming in op 2 augustus 2022.

Nadat u bent vertrokken uit Afghanistan hebben de taliban gebeld naar uw familie op zoek naar de wapens die jullie hadden gekregen van het district. Uw vader had deze wapens al teruggegeven aan het district, maar de taliban dacht dat deze wapens bij Daesh waren.

Bij terugkeer vreest u gedood te worden door de taliban.

Ter staving van uw verzoek legt u een kopie van uw taskara (Afghaans identiteitsdocument), een kopie van uw geboorteakte, een brief van het district, een dreigbrief van de taliban, foto's van het volleybaltornooi en van u als bewaker en twee enveloppen voor.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden besloten dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Omwille van volgende redenen dient te worden besloten dat de door u aangehaalde asielmotieven ongeloofwaardig zijn.

In de eerste plaats wijst het CGVS erop dat er ernstige twijfels bestaan omtrent uw eigen identiteit. Zo moet worden gesteld dat overeenkomstig de beslissing die u door de dienst Voogdij werd betekend op datum van 13 september 2022 in verband met de medische tests tot vaststelling van uw leeftijd overeenkomstig de artikelen 3§2, 2° ; 6§2, 1° ; 7 en 8§1 van Titel XIII, hoofdstuk 6 «Voogdij over niet-begeleide minderjarige vreemdelingen» van de Wet van 24 december 2002, zoals gewijzigd door de Programmawet van 22 december 2003 en door de Programmawet van 27 december 2004 en die aantoont dat u op het ogenblik van het onderzoek reeds meer dan 18 jaar was, u niet kan worden beschouwd als minderjarige. De conclusie van het medisch onderzoek luidde als volgt: 'De leeftijd wordt bepaald op 20.45 jaar met een standaarddeviatie van 1.52 jaar.' Daarom kunt u niet worden beschouwd als minderjarige. De vaststelling dat u zich onterecht als minderjarige voordoet, zet wel degelijk uw algemene geloofwaardigheid reeds op de helling.

De door u neergelegde documenten herstellen deze geloofwaardigheid niet, integendeel. Uit de objectieve informatie waarover het CGVS beschikt (zie de COI Focus Afghanistan: Corruptie en documentenfraude van 14 januari 2021 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_corruptie_en_documentenfraude_20210114_0.pdf) blijkt dat in Afghanistan en zelfs daarbuiten zeer gemakkelijk op niet reguliere wijze, via corruptie en vervalsers, Afghaanse 'officiële' documenten kunnen verkregen worden. Veel Afghaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden.

Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief en volstaan zij op zich niet om de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid te herstellen.

Van uw eigen taskara en geboorteakte legt u trouwens slechts een fotokopie neer, die op eenvoudige manier met enig knip- en plakwerk vervalst kan worden (document 1 en 2). Tot op heden hebt u geen originele versie van uw taskara of geboorteakte aan het CGVS bezorgd. Daarenboven verklaart u dat u zelf om uw taskara bent gegaan, maar weet u niet meer wanneer omdat u toen heel jong was (CGVS p.6-7). Volgens de datum op uw taskara is deze opgemaakt op 16 juli 2019 Gregoriaanse datum. Dit is dus in hetzelfde jaar opgemaakt als het jaar waarin u bent vertrokken uit Afghanistan. Het is dan ook opmerkelijk dat u niet weet dat u uw taskara toen bent gaan halen. Aangezien uit uw taskara blijkt dat het werd uitgereikt op 16 juli 2019 en men u op dat ogenblik omschrijft als veertien jaar oud, terwijl uit medisch onderzoek is gebleken dat u op dat ogenblik al ongeveer zeventien jaar moet zijn geweest, kan aan deze fotokopie geen enkele bewijswaarde worden toegekend. Daarenboven is het opmerkelijk dat uw taskara volledig in het Engels is opgesteld. Bevraagd hoe dit komt, verklaart u dat het op het moment dat u deze liet maken mogelijk was om dit in het Engels te laten opmaken (CGVS p.28). U vertelt dat dit enkel mogelijk was als meerderjarige en niet als minderjarige (CGVS p.28). Hierbij geeft u zelf dus ook aan dat u gelogen hebt over uw leeftijd en dat de leeftijd op uw taskara dus niet kan kloppen. Erop gewezen dat u volgens uw taskara minderjarig was op het moment van redactie vertelt u dat u het over de elektronische taskara had die u niet kon laten maken als minderjarige, maar dat een gewone taskara wel kon opgemaakt worden in het Engels (CGVS p.28). Deze inconsistente verklaringen vermogen uw geloofwaardigheid niet te herstellen. Daarenboven is de kopie van de geboorteakte die u neerlegt nagenoeg volledig onleesbaar en kan ook hier geen enkele bewijswaarde aan worden toegekend. Bij ontbreken van een overtuigend identiteitsbewijs tast het CGVS in het duister omtrent wie u bent en waar u vandaan komt.

Ten tweede dient te worden opgemerkt dat er geen geloof kan worden gehecht aan de problemen die ten grondslag liggen van uw vluchtrelaas. U vreest te worden gedood door de taliban omwille van het verklikken van een talib toen hij een bom aan het plaatsen was. Gelet op het geheel van weinig aannemelijke en onlogische verklaringen die u heeft afgelegd gedurende uw persoonlijk onderhoud, dient te worden vastgesteld dat er geen geloof kan worden gehecht aan de door u voorgehouden asielmotieven.

Vooreerst wordt erop gewezen dat de omstandigheden waarin het tornooi werd georganiseerd weinig geloofwaardig zijn. U verklaart dat het tornooi werd georganiseerd op initiatief van de dorpsouderen (CGVS p.16). Zij wilden namelijk iets doen voor de vele jongeren in uw regio (CGVS p.16). Om dit te kunnen organiseren deden de dorpsouderen beroep op uw vader (CGVS p.16). Uit uw verklaringen blijkt namelijk dat uw vader een persoon was met aanzien binnen jullie dorp. Zo verklaart u dat uw vader Muezzin was in jullie moskee, dat hij zijn eigen auto had waarmee hij soms mensen naar de stad bracht en dat hij jullie land beheerde waar andere mensen op werkten (CGVS p.12). Daarenboven werd er voor het volleybaltornooi gebruik gemaakt van een veld dat eigendom was van uw vader en hadden jullie een groot gastenverblijf (CGVS p.18-19). Uw vader werd omwille van bovenstaande redenen dan ook aangesproken door de ouderen om te voorzien in de bescherming van de velden en om in te staan voor het verblijf en het voedsel van de bezoekers van de andere provincies (CGVS p.16,19).

Aangezien het om een tornooi ging van een aanzienlijke grootte moest er voldoende beveiliging georganiseerd worden. Zoals hierboven opgemerkt, verklaart u dat uw vader hiervoor werd aangesproken (CGVS p.16). Het is dan ook opvallend dat u het uiteindelijk bent die moet instaan voor de wapens. De ouderen van het dorp hebben volgens uw verklaringen eerst aan de veiligheidscommandant van het district gevraagd om de plaats waar het tornooi doorging te beveiligen (CGVS p.19). Het district zou echter te ver van jullie huis zijn geweest en daarom hebben jullie de veiligheidscommandant uiteindelijk gevraagd om jullie twee wapens te geven (CGVS p.19). Om deze twee wapens te verkrijgen werd er een brief opgesteld als bewijs dat deze wapens voor een bepaalde tijd werden uitgeleend aan u persoonlijk (CGVS p.19 en document 3). Deze brief is namelijk in uw naam geschreven en de wapens werden aan u toevertrouwd (CGVS p.19 en document 3). Het is op zijn minst merkwaardig te noemen dat de dorpsouderen uw vader aanspreken omwille van zijn status en bezittingen, maar dat u degene zou zijn die moet instaan voor de beveiliging en voor de verantwoordelijkheid van de wapens, temeer daar u zelf niet mocht deelnemen aan de beveiliging zoals verderop wordt uiteengezet. Uw vader is degene die steeds wordt aangesproken door de dorpsouderen en het is dan ook ronduit ongeloofwaardig dat u plots verantwoordelijk zou worden geacht voor de wapens en de veiligheid, en niet uw vader. Daarenboven komt de datum van de brief die u zelf verklaart niet overeen met de datum die op het document staat. U verklaart namelijk dat u de brief van het districtshuis om de wapens te verkrijgen hebt gekregen in het jaar 2019 wanneer het tornooi startte (CGVS p.5). Echter is duidelijk af te lezen van de stempel die op de brief staat dat deze gedateerd is met het jaar 1399 Afgaanse kalender wat overeenkomt met maart 2020 - februari 2021 in de Gregoriaanse kalender (CGVS p.18 en document 3). U hebt geen verklaring voor deze inconsistentie (CGVS p.28). Deze tegenstrijdigheid tast de geloofwaardigheid van uw relaas reeds aan.

Bovenstaande is dus nog opvallender gezien u enerzijds een beeld schetst waaruit blijkt dat het niet de bedoeling was dat u zelf mee zou instaan voor de beveiliging aangezien uw vader niet wou dat u buiten mee zou helpen beschermen (CGVS p.16,20). Uw vader vond het namelijk te gevaarlijk en was bang dat er iets met u zou gebeuren (CGVS p.20). Anderzijds verklaart u dat u zelf wel moest helpen beveiligen en bent u de persoon die instaat voor de wapens (CGVS p.18-19), wat in die omstandigheden weinig realistisch lijkt.

Gevraagd of u iedere nacht moest beschermen, bevestigt u nog eens dat u de eerste nachten niet naar buiten mocht gaan van uw vader, maar dat u later wel hebt deelgenomen aan de bescherming (CGVS p.20). Gevraagd wanneer u dan wel kon beschermen, herhaalt u dat u de eerste twee nachten niet naar buiten mocht omdat er te weinig gasten waren, maar toen er meer gasten waren zorgde uw vader voor de gasten zelf en ging u naar buiten om te beschermen (CGVS p.20). U hebt eigenlijk zelf besloten om toch te gaan bewaken op het moment dat uw vader te druk was met de andere gasten. Wanneer uw vader hier iets over vroeg hebt u wel tegen uw vader gezegd dat u ging bewaken en dat er geen gevaar was (CGVS p.20). Het is opmerkelijk dat uw vader hier plots geen problemen meer mee had, terwijl u eerst niet buiten mocht komen omdat uw leven mogelijks in gevaar zou zijn door de talibanaanwezigheid (CGVS p.20).

Daarnaast is het gezien de geschetste veiligheidssituatie opmerkelijk dat jullie geen beroep hebben proberen doen op de lokale beveiligingsopties en dat jullie alles volledig zelf hebben willen bewaken. Wanneer u de veiligheidssituatie schetst in uw dorp geeft u namelijk aan dat er op een gegeven moment checkpoints zijn gemaakt in jullie dorp door de districtscommandant (CGVS p.14). Deze checkpoints werden beschermd door de lokale politie, arbaki, waardoor ze de directe omgeving van de checkpoint konden beschermen (CGVS p.14). Het hele idee van de arbaki was namelijk dat jonge mannen lokaal werden ingezet om hun eigen gemeenschap te bewaken. Volgens uw verklaringen zou de lokale politie 's nachts daarom rondwandelen om de plaats veilig te houden (CGVS p.15). Het is dan ook opmerkelijk dat u zelf moest instaan voor de beveiliging van het tornooi als de lokale politie aanwezig was in uw regio. Zeker aangezien het de lokale politie was die op het moment van uw vertrek weldegelijk de macht had in uw regio (CGVS p.15). Het is dan ook weinig plausibel dat er voor de beveiliging van dergelijk belangrijk tornooi in een onveilige regio geen beroep wordt gedaan op professionele personen, zoals de lokale politie, om in te staan voor de veiligheid van de spelers en hun familieleden die vanuit verschillende provincies van over heel het land zijn gekomen. Daarenboven is het op zijn minst merkwaardig te noemen dat een dergelijk groot tornooi zou worden georganiseerd in een dermate onveilige regio. U levert daarvan trouwens ook geen enkel bewijs uit objectieve bron aan. Volgens uw verklaringen was de veiligheidssituatie in uw regio helemaal niet goed en u zegt dat er veel ontvoeringen waren, en zakkenrollers die voor veel problemen zorgden (CGVS p.14). Zowel de taliban als Daesh zouden aanwezig zijn geweest in uw regio en zouden afwisselend met de lokale politie de macht hebben kunnen veroveren (CGVS p.14-15). De taliban zouden steeds aanwezig zijn geweest in uw regio en zouden mensen die voor de overheid werkten uit hun huizen nemen en sommigen daarvan zouden ze vermoord hebben (CGVS p.15). Het feit dat jullie in een gevaarlijke regio woonden en dat de taliban aanwezig was, was dan ook de reden waarom u in de eerste plaats niet zou mogen bewaken van uw vader (CGVS p.20). Het is dan ook weinig aannemelijk dat jullie dorp alle bezoekers en dorpingen in een dergelijk risicovolle situatie zouden plaatsen, en dan nog eens zonder gebruik te maken van de lokale veiligheidsdiensten.

Voorts worden ook uw verklaringen met betrekking tot de bewuste finalenacht in twijfel getrokken. Om de situatie te kunnen schetsen van de bewakingen die 's nachts plaatsvonden, verklaart u dat er overdag veel mensen waren om de omgeving te beschermen, maar dat er 's nachts zo'n vier à vijf mensen de plaats beschermden (CGVS p.19-20). Als u 's nachts mee ging bewaken dan ging u naar buiten met een Kalasnikov en beschermden u het veld, het gasthuis en het ziekenhuis samen met de andere mensen (CGVS p.20). Hier bekeek u de plaatsen en keek u of er al dan niet gevaar was (CGVS p.20). Dit heeft u in totaal negen à tien nachten gedaan (CGVS p.20). Tijdens een controle op een normale avond liepen jullie rond en gingen jullie van het ziekenhuis naar het veld en dan naar het gasthuis (CGVS p.22).

Het was tijdens de finalenacht dat u de dorping, Akhtar, zag rond twaalf à één uur in de nacht (CGVS p.21). Bevestigd wat er juist is gebeurd, verklaart u dat Akhtar probeerde om een bom te plaatsen, maar dat hij op het moment dat hij wist dat de plaats bewaakt werd, is gaan lopen (CGVS p.21). Volgens uw verklaringen probeerde hij de bommen te leggen op de plaats waar de toeschouwers zouden zitten (CGVS p.22). De districtscommandant en de soldaten zouden namelijk komen kijken naar de finale en hij zou het op hen gemunt hebben (CGVS p.22). Om te beginnen wordt daarbij opgemerkt dat volgens uw verklaringen Akhtar een buur was van u en dat hij dus zelf ook dicht bij het veld leefde waarop het tornooi doorging (CGVS p.21). Op het moment van de finalenacht waren er al ongeveer tien nachten voorbij gegaan waarin er 's nachts werd bewaakt (CGVS p.21). Gezien het feit dat Akhtar zelf nabij het veld woont, is het dan ook weinig plausibel dat hij tot dan toe niet wist dat het veld 's nachts werd bewaakt. Akhtar had volgens uw verklaringen namelijk zelfs nog niet de tijd gehad om de bommen onder de grond te steken voordat jullie hem konden betrappen (CGVS p.22). Toen jullie hem zagen en riepen, liep hij weg en konden jullie zien dat er bommen lagen (CGVS p.22). Het is volstrekt niet aannemelijk dat Akhtar die al tien dagen de nachtelijke bewakingen had kunnen observeren en toch niet zou geweten hebben dat er mensen rondliepen. Dat geldt natuurlijk des te meer als hij van plan was om een aanslag te plegen. Daarnaast verklaart u dat Akhtar een zaklamp had wanneer hij het huis uitging (CGVS p.22). Het is niet aannemelijk dat iemand die in opdracht van de taliban een bom gaat plaatsen op een plaats waar bewaking rondloopt op dergelijk opzichtige manier tewerk gaat. Door gebruik te maken van een zaklamp in de nacht liep hij immers een groot risico om door jullie betrapt te worden.

Verder bevestigd over de bewuste finalenacht en het moment waarop jullie Akhtar zagen, verklaart u dat jullie van het ziekenhuis kwamen toen jullie hem zagen (CGVS p.22). Omdat u eerder verklaarde dat jullie meestal met vier à vijf personen patrouilleerden, wordt u gevraagd of jullie dan niet opsplitten wanneer jullie

rondliepen omdat het toch vreemd is dat niemand Akhtar zou gezien hebben toen die met een zaklamp het terrein opwandelde (CGVS p.23). Hierop antwoordt u, in tegenstelling tot uw eerdere verklaringen, dat er in het algemeen twee mensen waren om te beschermen en dat deze twee personen dan samen bleven. Enkel wanneer jullie met meer dan twee personen rondliepen, splitsten jullie op (CGVS p.24). Op de bewuste nacht waren jullie echter maar met twee om te patrouilleren en niet met vier of vijf omdat er de eerste nachten geen problemen waren geweest en het er veilig was (CGVS p.24). Wederom is het opvallend dat u eerst een dergelijk gevaarlijke veiligheidssituatie schetst en dat u dan zegt dat de avond voordat er hooggeplaatste personen naar jullie dorp komen om het tornooi te bekijken, jullie maar met twee personen aan het patrouilleren waren omdat het zo veilig was. Het is toch zeer toevallig dat jullie net op een dergelijk belangrijk moment maar met twee waren waardoor Akhtar de mogelijkheid had om ongezien naar het veld te gaan waar hij dan werd betrapt (CGVS p.22). Deze verklaringen zijn dan ook ongeloofwaardig. Het zou net op deze nacht zijn dat de bewaking versterkt zou moeten worden om zeker te zijn dat er niets verkeerd loopt tijdens de finale die door vooraanstaande toeschouwers zou worden gespeeld. Dat een beveiliging die jullie instellen omwille van de slechte veiligheidssituatie zo laks werd op het meest kritieke moment, ondermijnt verder uw geloofwaardigheid.

Nadat u en de andere bewaker Akhtar hadden opgemerkt, hebben jullie de veiligheidscommandant gecontacteerd (CGVS p.21). In de ochtend zijn de autoriteiten dan langsgekomen om de bommen mee te nemen (CGVS p.21). U verklaart dat jullie alles geheim hebben gehouden en de bezoekers niets hebben verteld over het incident met de bommen (CGVS p.17). Bevraagd of zij de autoriteiten dan niet hebben gezien toen ze die bommen kwamen ophalen, verklaart u dat ze niets konden zien omdat ze toen in het gasthuis zaten (CGVS p.23). Daarenboven werd de dag erna de finale gespeeld en zouden de mensen hebben geweten dat de autoriteiten kwamen (CGVS p.23). Dat de bezoekers hier niets van zouden hebben gemerkt is zeer merkwaardig gezien het speelveld waar dit alles zich zou hebben afgespeeld naast het huis lag waar zij verbleven (CGVS p.18). Hierbij wordt ook opgemerkt dat het inderdaad logisch kan zijn dat de autoriteiten naar de finale komen, maar in dergelijke situatie zouden zij dan ook hun eigen bewaking meehebben om de plaats te inspecteren en te bekijken of er geen risicofactoren zijn. Voor functionarissen van de toenmalige overheid was het immers evident dat ze doelwit waren van groeperingen zoals de taliban en Daesh.

U hebt weinig informatie over wat er na de aanval van de bommen met Akhtar gebeurd is, en was helemaal niet betrokken bij diens arrestatie. U verklaart dat hij vijf à zes dagen na het tornooi is meegenomen door de autoriteiten en dat de eerste twee à drie maanden niemand wist waar hij was (CGVS p.24). Hierna is hij naar de gevangenis gebracht en pas toen wisten de mensen wat er was gebeurd (CGVS p.24). U weet zelf ook niet waar hij deze eerste vijf à zes dagen zat of hoe de autoriteiten hierna te weten zijn gekomen waar hij was (CGVS p.24). Daarnaast weet u ook niet waar hij is opgepakt (CGVS p.25). Het is pas nadat hij naar de gevangenis van Jalalabad is gebracht en zijn familie hem daar is gaan bezoeken dat duidelijk werd wat er met hem was gebeurd (CGVS p.25). Akhtar had tegen zijn familie gezegd dat u degene was die hem had verklikt omdat hij u had herkend (CGVS p.25). Echter was het volgens uw verklaringen algemeen geweten dat Akhtar banden had met de taliban (CGVSp.23,25). Het logische gevolg van deze algemeen bekende informatie zou natuurlijk zijn dat de autoriteiten Akhtar zouden willen vinden en verhoren na deze vrijdelde aanslag. Daarenboven zouden jullie alles met betrekking tot de bommen geheim gehouden hebben waardoor het opmerkelijk is dat zijn verblijfplaats toch door iemand anders getipt is (CGVS p.17,24). Een andere broer van Akhtar zat ook bij de taliban en heeft doorgegeven aan Najibuddin, een talibancommandant, dat u degene was die Akhtar heeft verklikt (CGVS p.16,25). Ongeveer twee à drie maanden later hebben de taliban twee dreigbrieven gestuurd naar de moskee waar uw vader de oproep tot gebed verzorgde (CGVS p.26). De eerste dreigbrief was een oproepingsbrief om zich bij de taliban aan te melden en in de tweede brief stond dat jullie de wapens moest brengen naar de taliban (CGVS p.6,25-26 en document 4). De eerste brief hebt u nooit gezien omdat uw vader die niet serieus zou hebben genomen (CGVS p.26). Het is weinig aannemelijk dat uw vader denkt dat een brief van de taliban een grap is, wanneer u wordt genoemd als verklikker van een taliban lid. Dit zeker gezien de veiligheidssituatie zoals eerder geschetst en de risicovolle positie waarin hij u hiermee plaatst (CGVS p.14-16). Daarenboven zou in de brieven niet hebben gestaan waar of wanneer u zich zou moeten aanmelden (CGVS p.26). U verklaart dat mensen zich meestal in Chagharai moesten aanmelden en dat ze gewoon zeiden dat de personen naar een bepaalde plaats moesten komen en dat ze dan zelf zouden komen (CGVS p.26). Het is dan ook ongeloofwaardig dat de taliban niet op voorhand zouden vastleggen waar en wanneer u verwacht zou worden en dat ze u hier volledig vrij in zouden laten (CGVS p.26). Zeker gezien u eerder in het interview verklaart dat de taliban mensen bedreigden, meenamen en soms vermoorden wanneer een persoon getuige was van een operatie van de taliban en die persoon verdacht van verklikking (CGVS p.15). Dit getuigt toch van een veel doortastendere werkwijze van de taliban dan degene die u voor uzelf schetst. Tot slot is de tweede dreigbrief volgens uw verklaringen naar u gestuurd toen u nog in Afghanistan was, maar probeerde uw vader deze brief eerst te verbergen (CGVS p.26). Echter is de dreigbrief die u voorlegt gedateerd op 8 Jumada t-Tania (zesde maand) van 1444 Islamitische datum (CGVS p.17), deze datum komt overeen met 1 januari 2023 Gregoriaanse datum (document 4). Deze inconsistentie tast dan ook hetgeen nog rest van uw geloofwaardigheid verder aan.

De door u voorgelegde documenten vermogen niet bovenstaande appreciatie te wijzigen. Documenten hebben immers slechts bewijswaarde indien ze gepaard gaan met geloofwaardige verklaringen, wat hier niet

het geval is. Voor de neergelegde kopie van de taskara (document 1), kopie van de geboorteakte (document 2), brief van het district (document 3) en dreigbrief van de taliban (document 4) wordt verwezen naar bovenstaande uiteenzetting. Het CGVS brengt nogmaals in herinnering dat aan Afghaanse documenten maar weinig bewijskracht kan worden toegeschreven. U legt daarnaast ook foto's neer van uzelf met een wapen voor een volleybalnet (document 5L en 5M). U verklaart dat deze foto's zijn genomen de nacht voor de finale (CGVS p.19). Echter kan aan de hand van deze foto's niet afgeleid worden waar en wanneer deze zijn genomen. Daarenboven bewijst een foto van u met een wapen bij een net niet dat u effectief hebt deelgenomen aan de vermeende beveiliging van het volleybaltornooi en dat voorgelegde feiten zich werkelijk hebben voorgedaan. De overige neergelegde foto's hebben betrekking op het volleybaltornooi zelf en veranderen voor het overige niets aan de bovenstaande beoordeling (document 5). De enveloppen die u neerlegt, tonen slechts aan dat u post hebt ontvangen uit Afghanistan (document 6).

Uit dit alles dient dan ook te worden besloten dat de door u aangebrachte elementen niet aannemelijk zijn. Een vrees voor vervolging omwille van deze feiten kan bijgevolg niet worden aangenomen.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EUAA Country Guidance: Afghanistan van januari 2023 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-january-2023>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, de COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf, EUAA Afghanistan Security Situation van augustus 2022, beschikbaar op

Security_situation.pdf, de COI Focus Afghanistan: Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022 van 23 september 2022 en de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenden zich af in 2022 en de eerste helft van 2023.

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2.106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke), voornamelijk ten gevolge van aanslagen van ISKP op niet-militaire doelwitten waarbij vooral religieuze minderheden werden getroffen en, in mindere mate, als gevolg van 'unexploded ordnance'. Ditzelfde patroon zette zich verder in de tweede helft van 2022. UCDP registreerde in de periode tussen de machtsovername in augustus 2021 en 22 oktober 2022 1.086 dodelijke burgerslachtoffers. In de periode van 15 augustus 2021 tot 30 mei 2023 registreerde UNAMA <https://unama.unmissions.org/impact-improvised-explosive-devices-civilians-afghanistan> in totaal 3.774 burgerslachtoffers (waarvan 1.095 dodelijke). Hiervan viel meer dan een derde (1.218) te betreuren bij IED-aanvallen op (vnl. sjiitische) gebedshuizen en 345 bij andere aanslagen op de Hazara-gemeenschap. IED's maakten in deze periode in totaal 2.814 slachtoffers waarvan 701 dodelijke. 'Explosive remnants of war' waren verantwoordelijk voor 639 slachtoffers en 148 burgers werden het slachtoffer van 'targeted killings'. Ook in de periode februari-april 2023 waren IED-aanvallen (79 slachtoffers, waarvan 13 dodelijke) en 'explosive remnants of war' (117 slachtoffers) de belangrijkste oorzaak van burgerslachtoffers.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front, voornamelijk in Panjshir en aangrenzende noordelijke regio's, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban en tegen sjiitische burgers.

ISKP gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de taliban, vooral in landelijke regio's, dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals zelfmoordaanslagen, bermbommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakte. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 was er sinds april 2022 opnieuw sprake van een patroon van aanslagen van ISKP op voornamelijk sjiitische doelwitten in stedelijke gebieden. Grootschalige aanslagen vonden in de maanden die volgden voornamelijk plaats in Kabul en waren gericht tegen de sjiitische gemeenschap aldaar. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevonden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten.

ACLED registreerde in de periode van 15 augustus 2021 tot 21 oktober 2022 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul en Panjshir, gevolgd door Baghlan, Nangarhar en Takhar. Dodelijke slachtoffers vielen er volgens UCDP in de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 in hoofdzaak

in de provincie Kabul. De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateerde van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt. U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Afghanistan. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moet worden benadrukt dat een algemene precare socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socio-economische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precare leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel "in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn", een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precare leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn. Dit betekent niet dat elke Afghaan bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen verarmd zijn; onder andere is het gemiddelde inkomen met een derde gedaald, is de tewerkstellingsgraad gedaald, en bevindt een deel van de bevolking zich in een situatie van voedselonzekeerheid of loopt ze het risico om in zulke situatie terecht te komen. UNOCHA geeft aan dat 55 % van de bevolking in 2022 humanitaire hulp nodig heeft (waarvan 9,3 miljoen personen in 'extreme need') en WFP geeft aan dat meer dan de helft van de bevolking voedselonzekeerheid kent.

Het Hof van Justitie heeft tevens verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: "a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren". Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat "In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd." (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat "Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.". Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene precare socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat specifiek en individueel van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet opzettelijk werd ontegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA Country Guidance van januari 2023 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, tenzij er sprake is van het opzettelijk gedrag van een actor.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EASO Afghanistan

Country Focus van januari 2022, EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf, EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Focus_Kabul_City_Mazar_Shari en de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. De Afghaanse overheid was voor de machtsovername door de taliban zeer donorafhankelijk. De publieke uitgaven steunden voor 75% op buitenlandse hulp. Er werd gerapporteerd dat er sprake was van 'hulpverzadiging' en 'overuitgaven', wat heeft bijgedragen aan wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie. De corruptie verhinderde bovendien investeringen in een privésector, wat geleid heeft tot de onderontwikkeling ervan. Het wegvallen van een groot deel van deze internationale steun na de machtsovername had bijgevolg een zeer belangrijke impact op de Afghaanse economie. Het optreden van de taliban na de machtsovername heeft een invloed gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afghaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van minder belang is. Het gaat om factoren zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, alsook de zeer beperkte ontwikkeling van een formele privésector, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel, daarbij inbegrepen de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, een tekort aan cash, en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socio-economische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte, de wereldwijde COVID-19 pandemie en de overstromingen van de zomer van 2022 een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Hoewel het economische beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt uit de beschikbare landeninformatie verder niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EU AA Country Guidance Afghanistan van januari 2023, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) en EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf) kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Vlak na de machtsovername door de taliban werd het internationaal luchtverkeer van en naar Afghanistan opgeschort, maar dit werd hervat in de eerste helft van 2022. Ook paspoorten werden opnieuw afgeleverd door de taliban. Sommige personen konden geen paspoort verkrijgen. Er werd gerapporteerd dat personen aan de grens werden verhinderd om het land te verlaten of aan checkpoints werden gecontroleerd. Het gaat

over personen met een specifiek profiel, voornamelijk gelinkt aan de voormalige overheid en veiligheidsdiensten. Voor het overige zijn er weinig directe beperkingen opgelegd en kunnen burgers zich vrij verplaatsen.

Uit de landeninformatie blijkt niet dat in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen het risico lopen dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en stelt dat dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. De taliban riep daarnaast meermaals op aan Afghanen in het buitenland om terug te keren naar Afghanistan.

Voorts werd er gerapporteerd over enkele terugkeerders die het slachtoffer werden van geweld. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat deze incidenten verband houden met hun specifieke profiel, en niet gerelateerd waren aan hun verblijf buiten Afghanistan. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Uit al het voorgaande blijkt dat u niet hebt aangetoond dat er wat u betreft een vrees voor vervolging bestaat in de zin van de Conventie van Genève, noch dat er een reëel risico bestaat op het lijden van ernstige schade zoals bedoeld in de definitie van subsidiaire bescherming.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de rechtspleging

Verweerder is niet ter terechtzitting verschenen.

Artikel 39/59, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) bepaalt als volgt: "Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf."

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) op grond van de afwezigheid van de verweerder ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus verzoeker te erkennen als vluchteling of hem de subsidiaire

beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van verweerder niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

3. Stukken die aanvullend werden neergelegd

Op 21 november 2024 dient verweerder, overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, een aanvullende nota in waarin hij verwijst naar de volgende rapporten en er de weblinks van bijbrengt:

1. EUAA “COI Query Afghanistan Major legislative, security-related and humanitarian developments”, 4 november 2022;
2. EUAA, “Afghanistan Security Situation”, augustus 2022;
3. EASO, “Afghanistan Country Focus”, januari 2022;
4. EUAA, “Afghanistan Country Focus”, december 2023;
5. EUAA, “Country Guidance: Afghanistan”, mei 2024;
6. EUAA, “Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city”, augustus 2022;
7. EASO “Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City”, augustus 2020;
8. EUAA, “Afghanistan: Targeting of individuals”, augustus 2022;
9. UNAMA, “Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan”, juni 2023;
10. COI Focus Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban, 14 december 2023;
11. EUAA « COI Query Afghanistan – Major legislative, security-related, and humanitarian developments », 2 februari 2024;
12. EUAA, “Afghanistan Country Focus”, november 2024.

4. Leidende principes bij de beoordeling van het beroep

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de CGVS beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop. Hij dient derhalve niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

5. Onderzoek van het beroep

5.1 In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48/3, 48/4 en 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet, van het redelijkheidsbeginsel en van het materiële motiveringsbeginsel.

5.2 In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet en van artikel 3 van het Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: het EVRM). Waar verzoeker de schending aanvoert van artikel 3 van het EVRM, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de CGVS in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet en dat niet kan worden besloten dat voormelde verdragsbepaling werd geschonden door het nemen van de bestreden beslissing.

4.3 Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

Verzoeker houdt voor dat verweerder ten onrechte heeft besloten dat hij niet kan worden erkend als vluchteling in de zin van 48/3, § 1 van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling luidt als volgt:

“De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967.”

Artikel 1.A.2 van de Vluchtelingenconventie bepaalt het volgende:

“Voor de toepassing van dit Verdrag geldt als “vluchteling” elke persoon: [...] een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil invoeren, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waar hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren. Indien een

persoon meer dan één nationaliteit bezit, betekent de term “het land waarvan hij de nationaliteit bezit” elk van de landen waarvan hij de nationaliteit bezit. Een persoon wordt niet geacht van de bescherming van het land waarvan hij de nationaliteit bezit, verstoken te zijn, indien hij, zonder geldige redenen ingegeven door gegronde vrees, de bescherming van één van de landen waarvan hij de nationaliteit bezit, niet inroept.”

Verzoeker slaagt er niet in zijn relaas aannemelijk te maken. Verzoeker beperkt zijn betoog in wezen tot het louter herhalen van zijn verklaringen en het volharden dat deze nauwkeurig en gedetailleerd zijn en het minimaliseren en in twijfel trekken van de gevolgtrekkingen van de CGVS, hetgeen niet van die aard is om de motivering in de bestreden beslissing in een ander daglicht te stellen.

De Raad is van oordeel dat verzoeker niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus. De bestreden beslissing oordeelt op goede gronden dat er geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers vrees tot vervolging op basis van de volgende overwegingen:

- Verzoeker heeft de CGVS trachten te misleiden omtrent zijn identiteit door zich onterecht voor te doen als minderjarige. Dit ondermijnt zijn algemene geloofwaardigheid;
- De door verzoeker neergelegde documenten kunnen de geloofwaardigheid niet herstellen aangezien uit objectieve informatie blijkt dat in Afghanistan zeer gemakkelijk op niet reguliere wijze, via corruptie en vervalsers, Afghaanse officiële documenten kunnen worden verkregen. Bovendien legt verzoeker slechts een fotokopie neer van zijn taskara en geboorteakte, die op eenvoudige wijze met enig knip- en plakwerk vervalst kunnen worden;
- Verzoeker verklaart dat hij zijn taskara zelf is gaan halen, als hij nog heel jong was terwijl de taskara werd uitgereikt op 16 juli 2019, het jaar waarin verzoeker is vertrokken uit Afghanistan. Bovendien merkt de CGVS op dat de taskara in het Engels is opgesteld. Verzoeker verklaart dat een taskara in het Engels kan worden opgesteld als je meerderjarig bent. Evenwel was verzoeker volgens zijn taskara op dat ogenblik 14 jaar oud. Daarenboven merkt de CGVS dat de neergelegde geboorteakte nagenoeg volledig onleesbaar is;
- De CGVS acht de omstandigheden waarin het tornooi werd georganiseerd weinig geloofwaardig. Zo werd verzoekers vader aangesproken om te voorzien in de bescherming van de velden en om in te staan voor het verblijf en voedsel van de bezoekers van de andere provincies terwijl uiteindelijk verzoeker diende in te staan voor de beveiliging en verantwoordelijk was voor de wapens die voor bepaalde tijd aan verzoeker werden uitgeleend door de veiligheidscommandant van het district. Opmerkelijk acht de CGVS in dit verband dat verzoeker de eerste twee nachten niet mee mocht helpen bewaken van zijn vader omdat het te gevaarlijk was. Na de eerste twee nachten besloot verzoeker om toch te gaan bewaken en de CGVS acht het opnieuw opmerkelijk dat zijn vader hier plots geen problemen meer mee had. Bovendien merkt de CGVS op dat er geen beroep werd gedaan op de lokale politie terwijl zij aanwezig waren in zijn regio. De CGVS acht het tevens opmerkelijk dat een dergelijk groot tornooi in een onveilige regio zou worden georganiseerd zonder gebruik te maken van de lokale veiligheidsdiensten. Overigens levert verzoeker geen enkel objectief bewijs van dit tornooi.
- Verzoekers verklaringen met betrekking tot de finalenacht worden in twijfel getrokken. Zo zou Akhtar, zijn buur, op de finalenacht getracht hebben om bommen te plaatsen. Als buur kon hij al tien dagen de nachtelijke bewakingen observeren en kon hij weten dat er mensen rondliepen. Bovendien liep Akhtar met een zaklamp rond. De CGVS acht het niet aannemelijk dat Akhtar in opdracht van de taliban een bom gaat plaatsen op een plaats waar bewaking rondloopt en op dergelijk opzichtige manier zou tewerk gaan. Bovendien verklaarde verzoeker dat zij die bewuste nacht maar met twee patrouilleerden en niet met vier of vijf zoals de nachten voordien. Terwijl de volgende dag hooggeplaatste personen naar verzoekers dorp zouden komen om het tornooi te bekijken. Nadat Akhtar werd betrapt werd de veiligheidscommandant gecontacteerd. In de ochtend zijn de autoriteiten de bommen komen weghalen. De CGVS acht het opmerkelijk dat de bezoekers hier niets van zouden hebben opgemerkt terwijl het speelveld naast het huis lag waar zij verbleven. Verzoeker kan slechts weinig informatie geven over wat er na de aangifte met Akhtar gebeurd is. Akhtar zou pas vijf à zes dagen na het tornooi zijn meegenomen door de autoriteiten en de eerste twee à drie maanden wist niemand waar Akhtar was. Verzoeker weet ook niet waar hij is opgepakt. Pas nadat hij naar de gevangenis van Jalalabad werd gebracht mocht zijn familie hem bezoeken. Ongeveer twee à drie maanden later hebben de taliban twee dreigbrieven gestuurd naar de moskee, alwaar verzoekers vader het gebed verzorgde. De eerste dreigbrief was een oproepingsbrief om zich bij de taliban aan te melden. Deze brief heeft verzoeker nooit gezien omdat zijn vader de brief niet serieus nam. Echter werd verzoeker in de brief genoemd als verklikker van een talibanlid. Bovendien zou in de brief niet gestaan hebben waar of wanneer verzoeker zich zou moeten aanmelden. De tweede brief, waarin stond dat verzoeker de wapens moest brengen naar de taliban, zou verstuurd zijn op een moment dat verzoeker volgens zijn verklaringen nog in Afghanistan was. Evenwel is de brief gedateerd op 1 januari 2023 op een moment dat verzoeker reeds vertrokken was uit Afghanistan.

Te dezen is de Raad na lezing van het administratief dossier in navolging van de CGVS van oordeel dat verzoeker de door hem voorgehouden problemen met en vrees voor de taliban niet aannemelijk maakt.

Vooreerst motiveert de CGVS in de bestreden beslissing op goede gronden als volgt:

“In de eerste plaats wijst het CGVS erop dat er ernstige twijfels bestaan omtrent uw eigen identiteit. Zo moet worden gesteld dat overeenkomstig de beslissing die u door de dienst Voogdij werd betekend op datum van 13 september 2022 in verband met de medische tests tot vaststelling van uw leeftijd overeenkomstig de artikelen 3§2, 2° ; 6§2, 1° ; 7 en 8§1 van Titel XIII, hoofdstuk 6 «Voogdij over niet-begeleide minderjarige vreemdelingen» van de Wet van 24 december 2002, zoals gewijzigd door de Programmawet van 22 december 2003 en door de Programmawet van 27 december 2004 en die aantoont dat u op het ogenblik van het onderzoek reeds meer dan 18 jaar was, u niet kan worden beschouwd als minderjarige. De conclusie van het medisch onderzoek luidde als volgt: ‘De leeftijd wordt bepaald op 20.45 jaar met een standaarddeviatie van 1.52 jaar.’ Daarom kunt u niet worden beschouwd als minderjarige. De vaststelling dat u zich onterecht als minderjarige voordoet, zet wel degelijk uw algemene geloofwaardigheid reeds op de helling.

De door u neergelegde documenten herstellen deze geloofwaardigheid niet, integendeel. Uit de objectieve informatie waarover het CGVS beschikt (zie de COI Focus Afghanistan: Corruptie en documentenfraude van 14 januari 2021 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_corruptie_en_documentenfraude_20210114_0.pdf) blijkt dat in Afghanistan en zelfs daarbuiten zeer gemakkelijk op niet reguliere wijze, via corruptie en vervalsers, Afghaanse ‘officiële’ documenten kunnen verkregen worden. Veel Afghaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief en volstaan zij op zich niet om de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid te herstellen.

Van uw eigen taskara en geboorteakte legt u trouwens slechts een fotokopie neer, die op eenvoudige manier met enig knip- en plakwerk vervalst kan worden (document 1 en 2). Tot op heden hebt u geen originele versie van uw taskara of geboorteakte aan het CGVS bezorgd. Daarenboven verklaart u dat u zelf om uw taskara bent gegaan, maar weet u niet meer wanneer omdat u toen heel jong was (CGVS p.6-7). Volgens de datum op uw taskara is deze opgemaakt op 16 juli 2019 Gregoriaanse datum. Dit is dus in hetzelfde jaar opgemaakt als het jaar waarin u bent vertrokken uit Afghanistan. Het is dan ook opmerkelijk dat u niet weet dat u uw taskara toen bent gaan halen. Aangezien uit uw taskara blijkt dat het werd uitgereikt op 16 juli 2019 en men u op dat ogenblik omschrijft als veertien jaar oud, terwijl uit medisch onderzoek is gebleken dat u op dat ogenblik al ongeveer zeventien jaar moet zijn geweest, kan aan deze fotokopie geen enkele bewijswaarde worden toegekend. Daarenboven is het opmerkelijk dat uw taskara volledig in het Engels is opgesteld. Bevraagd hoe dit komt, verklaart u dat het op het moment dat u deze liet maken mogelijk was om dit in het Engels te laten opmaken (CGVS p.28). U vertelt dat dit enkel mogelijk was als meerderjarige en niet als minderjarige (CGVS p.28). Hierbij geeft u zelf dus ook aan dat u gelogen hebt over uw leeftijd en dat de leeftijd op uw taskara dus niet kan kloppen. Erop gewezen dat u volgens uw taskara minderjarig was op het moment van redactie vertelt u dat u het over de elektronische taskara had die u niet kon laten maken als minderjarige, maar dat een gewone taskara wel kon opgemaakt worden in het Engels (CGVS p.28). Deze inconsistente verklaringen vermogen uw geloofwaardigheid niet te herstellen. Daarenboven is de kopie van de geboorteakte die u neerlegt nagenoeg volledig onleesbaar en kan ook hier geen enkele bewijswaarde aan worden toegekend. Bij ontbreken van een overtuigend identiteitsbewijs tast het CGVS in het duister omtrent wie u bent en waar u vandaan komt.”

Verzoeker tracht in zijn verzoekschrift zijn geveinsde minderjarigheid te vergoelijken door aan te voeren dat hij zijn leeftijd heeft gebaseerd op zijn taskara. Volgens verzoeker wordt er door de CGVS geen rekening gehouden met de problematiek rond de vaststelling van leeftijden in Afghanistan. Hij stelt dat er ten onrechte wordt besloten dat hij de Belgische instanties trachtte te misleiden.

Dit betoog doet echter geen afbreuk aan de vaststelling dat er op 13 september 2022 een leeftijdsonderzoek werd uitgevoerd, waarbij verzoekers werkelijke leeftijd op 20,45 jaar werd geschat met een standaarddeviatie van 1,52 jaar. Dit leeftijdsonderzoek wijst aan dat verzoeker bij de registratie van zijn beschermingsverzoek alleszins niet minderjarig was, zoals hij bij binnenkomst heeft voorgehouden. Waar kan worden aangenomen dat leeftijden binnen de Afghaanse cultuur een minder groot belang hebben dan in het Westen, kan redelijkerwijze wel worden verwacht dat een Afghaanse verzoeker om internationale bescherming zijn leeftijd op een correcte manier weergeeft. De beweerde minderjarigheid van verzoeker, die gezien het leeftijdsonderzoek niet blijkt te kloppen, kan niet worden verschoond door te verwijzen naar het relatieve belang van leeftijden in de Afghaanse samenleving en de vermeldingen in verzoekers taskara. Overigens legt verzoeker enkel een fotokopie neer van zijn taskara en van zijn geboorteakte, die op eenvoudige wijze met knip- en plakwerk vervalst kunnen worden. De opgegeven leeftijd is een essentieel element van zijn identiteit en dit betreft een kernelement voor de beoordeling van verzoekers verzoek om internationale bescherming, waarbij dit in direct verband staat met zijn algehele geloofwaardigheid. Van een verzoeker mag dan ook worden verwacht dat hij hieromtrent waarheidsgetrouwe verklaringen aflegt, *quod non in casu*. De Raad treedt de CGVS dan ook bij waar hij stelt dat de vaststellingen inzake het leeftijdsonderzoek allerminst bijdragen tot de algehele geloofwaardigheid.

Verder wordt in de bestreden beslissing gewezen op verzoekers verklaringen in verband met de omstandigheden waarin het tornooi werd georganiseerd en die door de CGVS ongeloofwaardig worden geacht. Zo werd het tornooi georganiseerd op initiatief van de dorpsouderen en werd er beroep gedaan op verzoekers vader om gebruik te maken van diens velden en gastenverblijf. Verzoekers vader werd ook aangesproken door de ouderen om te voorzien in de bescherming van de velden. Het is niet kennelijk onredelijk dat de CGVS geen geloof hecht aan verzoekers verklaringen dat de veiligheidscommandant vervolgens wapens toevertrouwde aan verzoeker persoonlijk en dat verzoeker verantwoordelijk was voor de wapens terwijl verzoekers vader werd aangesproken door de dorpsouderen voor het organiseren van de bescherming van het tornooi, te meer nu zijn vader verzoeker de eerste nachten verbood buiten te gaan om de velden te bewaken. Bovendien verklaarde verzoeker dat hij een brief van het districtshuis ontving in 2019 waarin de wapens aan verzoeker werden toevertrouwd. Het tornooi startte in 2019. Evenwel is de brief gedateerd op maart 2020 – februari 2021. Verzoeker kan geen verklaring geven voor deze tegenstrijdigheid. Waar verzoeker in zijn verzoekschrift herhaalt dat hij samen met de dorpsouderen naar het districtshuis ging om bescherming te vragen, dat de brief werd opgesteld in zijn naam en hij na een aantal dagen wél naar buiten mocht om te helpen met bewaken van de velden, doet hij geen afbreuk aan de pertinente vaststellingen in de bestreden beslissing dat de wapens aan verzoeker persoonlijk werden uitgeleend en zelf moest instaan voor de beveiliging van het tornooi, hetgeen ongeloofwaardig is.

Verzoeker merkt in het verzoekschrift ook op dat zij geen beroep konden doen op de arbaki's omdat het niet onder hun bevoegdheid viel in te staan voor de veiligheid van de tornooien die plaatsvonden op privévelden. Verzoeker gaat evenwel voorbij aan het kennelijk redelijke motief in de bestreden beslissing dat het onwaarschijnlijk is dat een dergelijk groot tornooi zou worden georganiseerd in een dermate onveilige regio, zonder dat er beroep wordt gedaan op professionele personen om in te staan op de veiligheid van de spelers en hun familieleden die vanuit verschillende provincies van over heel het land zijn gekomen. Verzoeker verklaarde overigens zelf dat de veiligheidssituatie in zijn regio helemaal niet goed was. Zowel de taliban als Daesh zouden aanwezig zijn geweest in zijn regio en zouden afwisselend met de lokale politie de macht hebben kunnen veroveren. Het feit dat verzoekers familie in een gevaarlijke regio woonden en dat de taliban aanwezig waren, was ook de reden waarom verzoeker in de eerste plaats niet mocht bewaken van zijn vader. Waar verzoeker opmerkt dat de arbaki's niet de bevoegdheid zouden hebben om op privévelden te bewaken, doet hij geen afbreuk aan de pertinente vaststelling van de CGVS dat het zeer onwaarschijnlijk is een tornooi in een dergelijke risicovolle situatie te laten plaatshebben.

Met betrekking tot de finalenacht motiveert de CGVS het volgende:

“Voorts worden ook uw verklaringen met betrekking tot de bewuste finalenacht in twijfel getrokken. Om de situatie te kunnen schetsen van de bewakingen die 's nachts plaatsvinden, verklaart u dat er overdag veel mensen waren om de omgeving te beschermen, maar dat er 's nachts zo'n vier à vijf mensen de plaats beschermden (CGVS p.19-20). Als u 's nachts mee ging bewaken dan ging u naar buiten met een Kalasjnikov en beschermde u het veld, het gasthuis en het ziekenhuis samen met de andere mensen (CGVS p.20). Hier bekeek u de plaatsen en keek u of er al dan niet gevaar was (CGVS p.20). Dit heeft u in totaal negen à tien nachten gedaan (CGVS p.20). Tijdens een controle op een normale avond liepen jullie rond en gingen jullie van het ziekenhuis naar het veld en dan naar het gasthuis (CGVS p.22). Het was tijdens de finalenacht dat u de dorpeling, Akhtar, zag rond twaalf à één uur in de nacht (CGVS p.21). Bevestigd wat er juist is gebeurd, verklaart u dat Akhtar probeerde om een bom te plaatsen, maar dat hij op het moment dat hij wist dat de plaats bewaakt werd, is gaan lopen (CGVS p.21). Volgens uw verklaringen probeerde hij de bommen te leggen op de plaats waar de toeschouwers zouden zitten (CGVS p.22). De districtscommandant en de soldaten zouden namelijk komen kijken naar de finale en hij zou het op hen gemunt hebben (CGVS p.22). Om te beginnen wordt daarbij opgemerkt dat volgens uw verklaringen Akhtar een buur was van u en dat hij dus zelf ook dicht bij het veld leefde waarop het tornooi doorging (CGVS p.21). Op het moment van de finalenacht waren er al ongeveer tien nachten voorbij gegaan waarin er 's nachts werd bewaakt (CGVS p.21). Gezien het feit dat Akhtar zelf nabij het veld woont, is het dan ook weinig plausibel dat hij tot dan toe niet wist dat het veld 's nachts werd bewaakt. Akhtar had volgens uw verklaringen namelijk zelfs nog niet de tijd gehad om de bommen onder de grond te steken voordat jullie hem konden betrappen (CGVS p.22). Toen jullie hem zagen en riepen, liep hij weg en konden jullie zien dat er bommen lagen (CGVS p.22). Het is volstrekt niet aannemelijk dat Akhtar die al tien dagen de nachtelijke bewakingen had kunnen observeren en toch niet zou geweten hebben dat er mensen rondliepen. Dat geldt natuurlijk des te meer als hij van plan was om een aanslag te plegen. Daarnaast verklaart u dat Akhtar een zaklamp had wanneer hij het huis uitging (CGVS p.22). Het is niet aannemelijk dat iemand die in opdracht van de taliban een bom gaat plaatsen op een plaats waar bewaking rondloopt op dergelijk opzichtige manier tewerk gaat. Door gebruik te maken van een zaklamp in de nacht liep hij immers een groot risico om door jullie betrapt te worden.

Verder bevestigd over de bewuste finalenacht en het moment waarop jullie Akhtar zagen, verklaart u dat jullie van het ziekenhuis kwamen toen jullie hem zagen (CGVS p.22). Omdat u eerder verklaarde dat jullie meestal met vier à vijf personen patrouilleerden, wordt u gevraagd of jullie dan niet opsplitten wanneer jullie rondliepen omdat het toch vreemd is dat niemand Akhtar zou gezien hebben toen die met een zaklamp het

terrein opwandelde (CGVS p.23). Hierop antwoordt u, in tegenstelling tot uw eerdere verklaringen, dat er in het algemeen twee mensen waren om te beschermen en dat deze twee personen dan samen bleven. Enkel wanneer jullie met meer dan twee personen rondliepen, splitsten jullie op (CGVS p.24). Op de bewuste nacht waren jullie echter maar met twee om te patrouilleren en niet met vier of vijf omdat er de eerste nachten geen problemen waren geweest en het er veilig was (CGVS p.24). Wederom is het opvallend dat u eerst een dergelijk gevaarlijke veiligheidssituatie schetst en dat u dan zegt dat de avond voordat er hooggeplaatste personen naar jullie dorp komen om het tornooi te bekijken, jullie maar met twee personen aan het patrouilleren waren omdat het zo veilig was. Het is toch zeer toevallig dat jullie net op een dergelijk belangrijk moment maar met twee waren waardoor Akhtar de mogelijkheid had om ongezien naar het veld te gaan waar hij dan werd betrapt (CGVS p.22). Deze verklaringen zijn dan ook ongeloofwaardig. Het zou net op deze nacht zijn dat de bewaking versterkt zou moeten worden om zeker te zijn dat er niets verkeerd loopt tijdens de finale die door vooraanstaande toeschouwers zou worden gespeeld. Dat een beveiliging die jullie instellen omwille van de slechte veiligheidssituatie zo laks werd op het meest kritieke moment, ondermijnt verder uw geloofwaardigheid.”

Waar verzoeker stelt dat Akhtar, zijn buur alles kon observeren en wellicht vermoedde dat er tussen 12u en 1u minder bewakers aanwezig waren doet verzoeker geen afbreuk aan de vaststelling van de CGVS dat het opvallend is dat op een avond voordat er hooggeplaatste personen naar het dorp zouden komen maar met twee personen werd gepatrouilleerd. De conclusie van de CGVS dat de beveiliging die werd ingesteld omwille van de slechte veiligheidssituatie zo laks werd op het meest kritieke moment de geloofwaardigheid verder ondermijnt, is niet kennelijk onredelijk. De Raad benadrukt dat het aan verzoeker toekomt om zijn ongeloofwaardige verklaringen *in concreto* aannemelijk te maken en dat van hem dan ook mag worden verwacht dat hij de vaagheden in zijn verklaringen waarop in de bestreden beslissing concreet wordt gewezen op overtuigende wijze weerlegt dan wel hiervoor een afdoende uitleg of verklaring verschaft. Verzoeker blijft hiertoe in gebreke.

Verzoeker meent ten slotte dat hem niet kan worden verweten niet te weten op welke dag of op welke manier Akhtar is opgepakt. De autoriteiten zouden deze informatie ook niet delen uit veiligheidsredenen indien hij de autoriteiten hierover zou bevragen. Verzoeker doet met zijn uiteenzetting evenwel geen afbreuk aan de vastgestelde onwaarschijnlijkheden en tegenstrijdigheden met betrekking tot de dreigbrieven die de geloofwaardigheid van zijn relaas verder ondermijnen. De Raad benadrukt dat het aan verzoeker toekomt om de motieven van de bestreden beslissing, die deugdelijk en pertinent zijn, aan de hand van concrete argumenten en elementen in een ander daglicht te plaatsen, waartoe hij echter in gebreke blijft.

Het geheel aan verzoekers verklaringen en zijn individuele omstandigheden in acht genomen en cumulatief beoordeeld en afgewogen in het licht van de beschikbare landeninformatie in het rechtsplegingsdossier, acht de Raad de voorgaande bevindingen voldoende om, in navolging van de CGVS, te besluiten dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij Afghanistan heeft verlaten omwille van problemen met de taliban als gevolg van het feit dat hij de taliban heeft verraden bij de districtsautoriteiten.

Verder wijst verzoeker er in zijn verzoekschrift op dat hij meer dan 1,5 jaar in België is en stelt hij volledig verwesterd te zijn. Hij meent voorts dat er in zijn hoofde een reëel gevaar bestaat voor een onmenselijke en vernederende behandeling zoals voorzien in artikel 3 van het EVRM in geval van terugkeer naar Afghanistan.

In de bestreden beslissing wordt hieromtrent het volgende gemotiveerd:

“U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EU AA Country Guidance Afghanistan van januari 2023, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) en EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf) kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Vlak na de machtsovername door de taliban werd het internationaal luchtverkeer van en naar Afghanistan opgeschort, maar dit werd hervat in de eerste helft van 2022. Ook paspoorten werden opnieuw afgeleverd door de taliban. Sommige personen konden geen paspoort verkrijgen. Er werd gerapporteerd dat personen aan de grens werden verhinderd om het land te verlaten of aan checkpoints werden gecontroleerd. Het gaat over personen met een specifiek profiel, voornamelijk gelinkt aan de voormalige overheid en

veiligheidsdiensten. Voor het overige zijn er weinig directe beperkingen opgelegd en kunnen burgers zich vrij verplaatsen.

Uit de landeninformatie blijkt niet dat in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen het risico lopen dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en stelt dat dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. De taliban riep daarnaast meermaals op aan Afghanen in het buitenland om terug te keren naar Afghanistan.

Voorts werd er gerapporteerd over enkele terugkeerders die het slachtoffer werden van geweld. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat deze incidenten verband houden met hun specifieke profiel, en niet gerelateerd waren aan hun verblijf buiten Afghanistan. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt."

Op basis van de objectieve landeninformatie in het rechtsplegingsdossier kan wat dit betreft de volgende analyse worden gemaakt.

Wat betreft personen die Afghanistan verlieten, bestaat er een negatief beeld onder taliban-sympathisanten en sommige talibansegmenten. Mensen die vertrekken worden gezien als mensen zonder islamitische waarden of op de vlucht voor zaken die zij hebben gedaan. De opperste leider van de taliban, Hibatullah Akhundzada, benadrukte het belang om Afghanen in Afghanistan te houden, waarbij hij aangeeft dat de "geloofsethiek en denkwijze" van Afghanen die Afghanistan verlaten in gevaar werden gebracht en dat zij worden gedwongen om schandalen tegen de islam en het islamitische systeem te verzinnen om asiel te krijgen (voetnoot 476, TOLONews, "Fears, Needs of Fleeing Afghans Must Be Addressed: Akhundzada", 8 december 2021 in EUAA "Afghanistan targeting of individuals", augustus 2022, p. 51). Er is evenwel sprake van een ambigue houding van de taliban tegenover terugkeerders. Zo lijken zij wel begrip op te brengen voor personen die Afghanistan om economische redenen verlieten, zoals de oude traditie van mannen van Pashtou-origine die gedurende een bepaalde periode in het buitenland werken. De taliban kijken echter anders naar leden van de elite – zoals voormalige overheidsmedewerkers, maar ook activisten, journalisten, intellectuelen, enzovoort – die worden beschouwd als corrupt of besmet en van wie wordt gesteld dat zij wortels in Afghanistan missen. Deze negatieve attitude strekt zich ook uit tot de algemene bevolking, die de voormalige overheid en elite corruptie verwijt. In het bijzonder in rurale Pashtou-gebieden wordt met argwaan gekeken naar personen die Afghanistan verlieten en naar de Verenigde Staten of Europa zijn gegaan (EUAA "Afghanistan targeting of individuals", augustus 2022, p. 50-51). Niettemin hebben taliban-functionarissen herhaaldelijk Afghanen opgeroepen om naar Afghanistan terug te keren, onder wie voormalige politici, militaire en civiele leiders, universiteits-docenten, zakenlieden en investeerders. Hoge taliban-functionarissen riepen voorts de duizenden Afghanen die na de overname waren gevlucht op om terug te keren, alsmede alle

Afghanen die in het buitenland wonen en voormalige tegenstanders van de taliban. Uit de bijgebrachte landeninformatie blijkt dat voorts voornamelijk personen die in Iran, Pakistan en Turkije verbleven al dan niet vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan. De bronnen geven aan dat heden nog niet veel personen uit het Westen zijn teruggekeerd en volgens het Algemeen Ambtsbericht is het onduidelijk of en welke eventuele problemen teruggekeerde Afghanen zouden kunnen krijgen en hoe zij zouden worden behandeld bij terugkeer naar Afghanistan, aangezien de informatie hierover beperkt en anekdotisch is (EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, augustus 2022, p. 53-55; “*Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*”, p. 148-149; COI Focus Afghanistan, “*Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de taliban*” van 14 december 2023, p. 36). Sommige bronnen geven evenwel aan dat in de praktijk op dorpsniveau de plaatselijke leiders zullen weten wie is teruggekeerd (voetnoot 514: Denmark, DIS, *Afghanistan – taliban’s impact on the population*, June 2022, p. 23 en 38 in EUAA, “*Afghanistan: targeting of individuals*”, augustus 2022, p. 55). Het is voor de taliban in dorpen dan ook gemakkelijker om informatie in te winnen of te horen te krijgen over personen die zijn teruggekeerd (Ministerie van Buitenlandse Zaken, “*Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*”, juni 2023, p. 44).

Het Noorse Landinfo benadrukt dat de Afgaanse maatschappij zeer divers en complex is en dat dit ook wordt gereflecteerd in de wijze waarop de nieuwe *de facto*-autoriteiten het land besturen. Er is een grote variatie in houdingen en tal van lokale verschillen zijn mogelijk en er wordt aangenomen dat dit ook van toepassing is op de wijze waarop mensen die terugkeren uit het Westen worden gepercipieerd. Mogelijke reacties zullen dus steeds afhankelijk zijn van het individuele profiel van de persoon die terugkeert, het netwerk dat deze persoon heeft in Afghanistan en de plaats in het land waarnaar deze persoon terugkeert (COI Focus Afghanistan, “*Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de taliban*” van 14 december 2023, p. 36).

Een anonieme organisatie met aanwezigheid in Afghanistan verklaarde dat terugkeerders soms een doelwit zijn, maar de bron zag geen duidelijk verband met het loutere feit dat deze personen het land hadden verlaten. Het leek eerder verband te houden met hun ‘oorspronkelijke status’, zoals een vertrek omwille van banden met de vroegere regering, hun etnische achtergrond of andere redenen (EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*”, augustus 2022, p. 55). Bronnen geven ook aan dat individuen die als “*verwesterd*” worden gezien, kunnen worden bedreigd door de taliban, hun familie of burens omdat ze worden gezien als “*verraders*” of “*ongelovigen*”.

De negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders kan tevens resulteren in stigmatisering, waarbij de terugkeerders met argwaan kunnen worden bekeken en wordt aangenomen dat zij een mislukking zijn of een misdrijf moeten hebben gepleegd, dan wel dat zij terugkeren met veel geld (EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, augustus 2022, p. 51, EUAA, “*Afghanistan Country Focus*”, december 2023, p. 100). Stigmatisering, discriminatie of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging of ernstige schade. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld, waaronder de ernst en het systematische karakter ervan, evenals de vraag of er sprake is van een cumulatie aan gedragingen of maatregelen.

Uit de voorliggende objectieve landeninformatie blijkt heden niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afgaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen.

Wel kunnen volgende risicoprofielen worden aangeduid:

- (1) personen “*die de religieuze, morele en/of sociale normen hebben overschreden*”, dan wel hiervan worden beticht, ongeacht of deze handelingen of gedragingen plaatsvonden in Afghanistan, dan wel in het buitenland en;
- (2) personen die zijn beïnvloed door buitenlandse waarden of als zodanig worden gezien, ook wel benoemd als personen die “*verwesterd*” zijn, of als dusdanig worden gepercipieerd omwille van, bijvoorbeeld, hun activiteiten, gedrag, uiterlijk en geuite meningen, die kunnen worden gezien als niet-Afgaans of niet-islamitisch, waarbij dit tevens doelt op personen die terugkeren naar Afghanistan, na een verblijf in westerse landen. Niet elke Afgaan die terugkeert uit Europa zal verwesterd zijn of een verwestering worden toegedicht.

Het komt aan verzoeker toe concreet aan te tonen dat hij is verwesterd dan wel als verwesterd zal worden beschouwd of als een persoon die de religieuze, morele en/of sociale normen heeft overschreden. Beide risicoprofielen kunnen elkaar in een zekere mate overlappen.

In het kader van een risico-analyse naar de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor een verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging omwille van een (toegeschreven) verwestering/overschrijding van religieuze, morele en/of sociale normen, dringt zich een individuele beoordeling op waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende factoren zoals het geslacht, de

leeftijd, de regio van herkomst en de conservatieve omgeving, de duur van het verblijf in het Westen, de aard van de tewerkstelling van de verzoeker, de gedragingen van de verzoeker, de zichtbaarheid van de verzoeker en de zichtbaarheid van de normoverschrijding (ook voor normoverschrijding in het buitenland), enzovoort.

De Raad treedt verweerder bij waar deze in de bestreden beslissing stelt dat verzoeker nalaat *in concreto* aan te tonen dat hij, omwille van zijn verblijf in Europa, in geval van terugkeer naar Afghanistan zal worden geviséerd en vervolgd. Met de loutere verwijzing in het verzoekschrift naar zijn verblijf in Europa en algemene landeninformatie dienaangaande, slaagt verzoeker er niet in de motivering in de bestreden beslissing in een ander daglicht te plaatsen. Verzoeker maakt zijn vrees voor vervolging in geval van terugkeer naar Afghanistan niet concreet aannemelijk. Verzoeker brengt geen enkel concreet gegeven aan waaruit zou blijken dat hij is verwesterd of als verwesterd zal worden gepercipieerd. Het volstaat niet om op algemene wijze te verwijzen naar een verblijf in Europa om als “*verwesterd*” gepercipieerd te worden bij terugkeer naar Afghanistan. Gelet op de voormelde analyse op basis van de beschikbare landeninformatie volstaat een loutere verwijzing naar algemene landeninformatie, die geen betrekking heeft op verzoekers persoon, evenmin. De aangevoerde vrees voor vervolging - of reëel risico op ernstige schade - dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden, *quod non*. Verzoeker heeft ook nog een netwerk in Afghanistan. Hij verklaart nog steeds contact te hebben met zijn familie die in Afghanistan is gebleven (zie notities van het persoonlijk onderhoud CGVS, p. 14). Uit niets kan blijken dat verzoeker bij terugkeer niet meer kan rekenen op een familiaal en sociaal netwerk in Afghanistan.

Uit de loutere omstandigheid dat verzoeker inmiddels meer dan 1,5 jaar in België verblijft kan niet worden afgeleid dat hij hierdoor dermate verwesterd is dat hij niet zou kunnen terugkeren naar en/of aarden in Afghanistan. Verzoeker stelt in zijn verzoekschrift weliswaar dat hij “*volledig verwesterd*” is, maar laat na deze blote bewering verder toe te lichten of te concretiseren. Verzoeker beweert tevens volledig te zijn geïntegreerd en enkel nog de westerse waarden te delen, maar concretiseert dit summiere betoog niet, laat staan dat hij deze loutere beweringen op enige wijze onderbouwt. Deze niet- gespecificeerde integratie mist dan ook de nodige concretisering, uitwerking en staving in het verzoekschrift om enige daadwerkelijke of gepercipieerde verwestering aan te tonen. De aanbevelingsbrieven die verzoeker bij zijn aanvullende nota voegt, zijn op zich ontoereikend om aan te tonen dat verzoeker dermate verwesterd is of als verwesterd zou kunnen worden gepercipieerd.

Met zijn summiere betoog toont verzoeker, wiens vormende jaren zich in Afghanistan hebben afgespeeld, waar hij thans nog over een netwerk beschikt, verder niet aan dat hij bij terugkeer naar Afghanistan zal worden gezien als een ongelovige, een afvallige of een verrader.

Wat betreft het betoog in het verzoekschrift over het bewind van de taliban en hun strikte interpretatie van de sharia, wijst de Raad er nog op dat een vrees voor vervolging (of een reëel risico op het lijden van ernstige schade) *in concreto* moet worden aangetoond. Uit de landeninformatie in het rechtsplegingsdossier blijkt weliswaar dat er in Afghanistan een repressief regime van kracht is, waarbij de sharia wordt ingevoerd en geïmplementeerd en willekeurige aanhoudingen, ontvoeringen en moorden plaats grijpen, doch niet dat er sprake is van groepsvervolging waarbij alle Afghaanse mannen het slachtoffer worden van vervolging of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing door de taliban. Een individuele beoordeling blijft bijgevolg noodzakelijk. Uit het voorgaande is evenwel gebleken dat verzoeker niet concreet aantoont dat hij in de actuele stand van zaken in geval van terugkeer naar Afghanistan, als verwesterd zal worden gepercipieerd, noch dat hij niet in staat zal zijn om zich aan te passen aan de heersende waarden en normen. Door louter te citeren uit algemene landeninformatie zonder deze informatie op zijn persoonlijke situatie te betrekken, werpt verzoeker hier geen ander licht op.

Verzoeker voert in zijn verzoekschrift tevens een kritiek op de gehanteerde landeninformatie. De Raad is zich ervan bewust dat de machtsovername door de taliban in Afghanistan een impact heeft gehad op de aanwezigheid van bronnen aldaar en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode vóór de machtsovername, waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. De Raad oordeelt aldus dat er weldegelijk voldoende informatie voorhanden is om de nood aan internationale bescherming, zowel op grond van artikel 48/3 als op grond van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, te analyseren.

Waar verzoeker citeert uit de arresten van de Raad met nummers 245 004 en 270 813 van respectievelijk 27 november 2020 en 31 maart 2022, dient in herinnering te worden gebracht dat rechterlijke beslissingen in de

continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben (cf. RvS 21 mei 2013, nr. 223.525; RvS 16 juli 2010, nr. 5885 (c); RvS 18 december 2008, nr. 3679 (c)). Bovendien toont verzoeker niet *in concreto* aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van voornoemde arresten kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken.

Gelet op het voorgaande, kan niet worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker maakt verder op generlei wijze aannemelijk dat zijn verzoek om internationale bescherming niet op een individuele, objectieve en onpartijdige wijze werd beoordeeld, rekening houdende met alle elementen van de zaak, of dat de bestreden beslissing geen rekening zou hebben gehouden met enig relevant feit of gegeven dat voorgaande vaststellingen in een ander daglicht zou kunnen stellen.

Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

5.4 Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

In zijn tweede middel houdt verzoeker voor dat verweerder op incorrecte gronden of op onredelijke wijze tot het besluit kwam dat hem de subsidiaire beschermingsstatus, zoals bedoeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, niet kan worden toegekend.

Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.

§ 2. Ernstige schade bestaat uit :

- a) doodstraf of executie; of,*
- b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of,*
- c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.”*

Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat door verzoeker geen concrete elementen worden aangebracht op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de landeninformatie blijkt niet dat hij dergelijk risico loopt in Afghanistan.

In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij wordt geconcludeerd dat hij zijn voorgehouden problemen met – en vrees voor – de taliban, niet aannemelijk heeft gemaakt en dat evenmin kan worden aangenomen dat hij dient te vrezen voor vervolging omwille van (een toegeschreven) verwestering.

Wat betreft de humanitaire en socio-economische situatie in Afghanistan, moet artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet samen worden gelezen met artikel 48/5, § 1 van dezelfde wet, dat bepaalt: *“vervolging in de zin van artikel 48/3 of ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren (...).”*

Artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting van artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EG (heden de richtlijn 2011/95/EU). Het begrip *“ernstige schade”* in dit artikel heeft betrekking *“op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade”*, met name foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Voormeld artikel stemt in beginsel overeen met artikel 3 van het EVRM en moet dan ook worden geïnterpreteerd in het licht van de rechtspraak hierover van het EHRM (cf. HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji, pt. 28, 32).

Het Hof van Justitie heeft hierbij evenwel genuanceerd dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden de richtlijn 2011/95/EU) niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het EHRM. Er moet voor de uitlegging van artikel 15, *sub b* van de richtlijn 2004/83, naast de doelstellingen van die richtlijn, ook rekening worden gehouden met een

aantal elementen eigen aan de context van die bepaling. Uit een samenlezing van de bewoordingen in voormelde richtlijn en de rechtspraak van Hof van Justitie blijkt duidelijk dat de ernstige schade bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet moet voortvloeien uit gedragingen van derden, met name een opzettelijk handelen of nalaten door actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet (cf. HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, M'Bodj, pt. 35-36 en 40; HvJ 24 april 2018 (GK), C-353/16, M.P., pt. 51 en 57-58). Verzoeker moet daarbij aannemelijk maken dat hij persoonlijk een risico op ernstige schade loopt, hetgeen in beginsel niet kan blijken uit een algemene situatie. De gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt (cf. HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, M'Bodj, pt. 36; HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, Ahmedbekova e.a., punt 49).

Uit wat voorafgaat volgt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt, tenzij er sprake is van een opzettelijk gedrag van een actor. Zulk standpunt wordt ook ingenomen in de "Country Guidance: Afghanistan" van EUAA van mei 2024 (p. 101: "*Serious harm must take the form of conduct of an actor (Article 6 QD). In themselves, general poor socio-economic conditions are not considered to fall within the scope of inhuman or degrading treatment under Article 15(b) QD, unless there is intentional conduct of an actor*").

De kernvraag is of de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend voortvloeit uit opzettelijke gedragingen van derden, *in casu* de actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet, dan wel of deze situatie eerder het gevolg is van objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen door een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijke fenomenen.

Na lezing van alle objectieve landeninformatie die ter beschikking wordt gesteld, kan niet blijken dat de algemene precaire socio-economische omstandigheden in Afghanistan overwegend voortvloeien uit de opzettelijke gedragingen van een actor of verschillende actoren, ook niet na de machtsovername door de taliban in augustus 2021. De oorzaken van de precaire socio-economische en humanitaire situatie blijken in Afghanistan in wezen multidimensionaal te zijn. De actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan is het gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en factoren. Een aantal elementen waren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig, zoals een gebrek aan overheidsmiddelen, de beperkte ontwikkeling van een socio-economisch beleid door de voormalige Afghaanse regering, beperkte privé-investeringen, beperkte buitenlandse handel, aanhoudende en ernstige droogteperiodes, politieke instabiliteit en onveiligheid in de context van het aanhoudende gewapend conflict, gepaard met de gevolgen van de Covid-19 pandemie.

Na de machtsovername door de taliban, die door de internationale gemeenschap niet wordt erkend als een legitieme Afghaanse overheid, kwam de economie in vrije val. Er was er een (tijdelijke) opschorting van financiële steun en ontwikkelingshulp door buitenlandse donoren en internationale instellingen, een bevroering van de geldreserves van de Afghaanse centrale bank, de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland, de gebrekkige toegang tot de arbeidsmarkt voor vrouwen en het stopzetten van privé-initiatieven door vrouwen. Dit leidde tot een liquiditeitscrisis, een ineenstorting van het bancaire systeem, disruptie van de buitenlandse handel, een devaluatie van de nationale munt, hoge voedselprijzen, verminderd inkomen en werkloosheid. Tegen deze achtergrond speelde verder de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel met verdere gevolgen voor de voedselzekerheid in Afghanistan. Tevens waren er moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken. Ten slotte zijn er milieumomstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen, zoals de overstromingen van 2022, die een aanzienlijke impact hebben op de socio-economische en humanitaire situatie.

Hoewel het economisch beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om humanitaire bijstand te verhinderen of te blokkeren, waardoor internationale hulpinspanningen hebben kunnen verhinderen dat de situatie in Afghanistan escaleerde tot hongercatastrofe.

Er kan uit het geheel van de beschikbare landeninformatie dan ook niet worden afgeleid dat de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor. Bijgevolg vallen de algemene socio-economische en humanitaire omstandigheden in Afghanistan op zich niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Voorts blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt geïdoleerd of dat hij behoort tot een groep van geïdoleerde personen. Hij toont niet aan dat hij bij terugkeer naar Afghanistan zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften als gevolg van een opzettelijk gedrag door een actor of actoren.

Gelet op wat voorafgaat, concludeert de Raad dat het risico voor verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan terecht te komen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting, in deze stand van zaken niet valt onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het voorgaande neemt niet weg dat een terugkeer van verzoeker naar Afghanistan omwille van de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie aldaar nog steeds aanleiding kan geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM. Hoewel zulke mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM *in casu* buiten de eigenheid van het huidige Belgische asielrecht valt, waar de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, moet de mogelijke schending van voormeld verdragsartikel alleszins grondig worden onderzocht bij het nemen van een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (cf. RvS 28 september 2017, nr. 239.259; RvS 8 februari 2018, nr. 240.691; RvS 29 mei 2018, nrs. 241.623 en 241.625; RvS 28 mei 2021, nr. 250.723).

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Verzoeker maakte immers geen gewag van andere persoonlijke problemen die hij in Afghanistan zou hebben gekend.

Opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden geïdoleerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Zelfs wanneer rekening wordt gehouden met enkele regionale verschillen, blijkt er in Afghanistan geen sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Voorgaande vindt steun in de “*Country Guidance Afghanistan*” van mei 2024.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie, op basis van de door beide partijen bijgebrachte en geciteerde landeninformatie, blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds augustus 2021 sterk is gewijzigd.

Waar vóór de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan was te wijten aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Hoewel de taliban het hele Afghaanse grondgebied controleren, bestaan er heden nog twee parallelle niet-internationale gewapende conflicten in Afghanistan, enerzijds tussen de taliban en het National Resistance Front (hierna: NRF) en anderzijds tussen de taliban en ISKP.

Niettegenstaande deze twee gewapende conflicten, is het niveau van willekeurig geweld sinds de machtsovername van de taliban significant gedaald en is het geweld dat actueel nog plaatsvindt voornamelijk doelgericht van aard.

De belangrijkste werkterreinen van het NRF en andere verzetsgroepen bevonden zich oorspronkelijk in het noordoosten, voornamelijk in de provincie Panjshir en aangrenzende gebieden. In 2022 breidden ze hun activiteiten verder naar het noorden uit, met name naar de provincies Takhar en Badakhshan. Het NRF maakt voornamelijk gebruik van guerrilla-oorlogstactieken en hit-and-runaanvallen gericht op checkpoints en buitenposten van de taliban. ISKP neemt zijn toevlucht tot aanvallen op veiligheidskonvooien, controleposten en personeel van de taliban, waarbij vaak gebruik wordt gemaakt van Improvised Explosive Devices (IED's). Daarnaast is ISKP ook verantwoordelijk voor verscheidene aanvallen op personen met uiteenlopende profielen (voormalige ANSF, activisten, enzovoort) en aanvallen op de sjiietische minderheid in stedelijke gebieden. Ook de taliban ondernemen doelgerichte acties tegen leden van de voormalige ANSF alsook tegen ex-overheidsmedewerkers. De activiteiten van de taliban tegen ISKP omvatten het opzetten van controleposten, huiszoekingen, moorden en gedwongen verdwijningen van vermoedelijke ISKP-leden,

waaronder leden van salafistische gemeenschappen. Wat betreft 2023, wordt er voor de eerste helft van dat jaar gewag gemaakt van een daling in de activiteiten van verzetsgroepen, waarbij het NRF wordt omschreven als 'verzwakt' na talibanacties tegen deze groep (EUAA "Afghanistan Country Focus" van december 2023, p. 31). Ook het aantal ISKP-aanvallen nam aanzienlijk af in de referentieperiode juli 2022 tot en met september 2023, en dit na talibanoperaties tegen deze groep. Tevens worden de capaciteiten van ISKP omschreven als "verminderd" en "beperkt". ISKP is hoofdzakelijk nog actief in het oosten alsook in Kaboel en enkele noordelijke gebieden. Ze viseren daarbij voornamelijk talibanstrijders, talibanfunctionarissen, religieuze leiders en bepaalde etnisch-religieuze minderheden zoals sjjiitische Hazara en Sikhs alsook buitenlandse doelwitten (waaronder de Russische en Pakistaanse ambassade en een Chinees hotel in de stad Kaboel) (EUAA "Afghanistan Country Focus" van december 2023, p. 32-34).

In de referentieperiode 1 juli 2022 – 12 januari 2024 eist het *Afghanistan Freedom Front (AFF)* een toegenomen aantal aanvallen tegen taliban-doelen op. Op X, voorheen Twitter, beweert de AFF 43 aanvallen te hebben uitgevoerd in de periode 1 oktober 2023 – 15 januari 2024, waarvan 19 in november 2023, zoals gerapporteerd door BBC Monitoring. De meeste aanvallen zouden zijn uitgevoerd in Kaboel en de noordoostelijke provincies Laghman, Kapisa, Parwan en Takhar. Eén geclaimde aanval werd uitgevoerd in de stad Kandahar. In diezelfde referentieperiode registreren ACLED en de UCDP ook aanvallen waarbij de AFF betrokken was (respectievelijk 36 en 38 veiligheidsincidenten). Er werden veiligheidsincidenten geregistreerd zowel in de bovengenoemde provincies, als in de provincies Baghlan, Balkh, Panjshir en Samangan. De UCDP registreert echter geen enkel veiligheidsincident in Takhar. De Secretaris-Generaal van de VN beschrijft het AFF als "meest actieve groep" tijdens de laatste referentieperiode die loopt van 18 september tot 1 december 2023, terwijl hij het NRF omschrijft als "veel minder actief dan in 2022" (COI Query "Afghanistan - Major legislative, security-related, and humanitarian developments", 2 februari 2024, p. 5). De Secretaris-Generaal van de VN stelt ook vast dat het NRF geen aanvallen uitvoert in haar voormalige bolwerk in de provincie Panjshir. ACLED noch UCDP registreren enige veiligheidsincidenten waarbij het NRF betrokken is in Panjshir in de periode 1 oktober 2023 – 12 januari 2024, maar wel in andere delen van Afghanistan. Bij geregistreerde ACLED-incidenten, waarbij het AFF en NRF betrokken zijn, zijn de de-facto militaire troepen of de de-factopolitiemacht de doelwitten. ACLED registreert 36 veiligheidsincidenten waarbij het AFF en 23 waarbij het NRF betrokken is in de periode 1 oktober 2023 – 12 januari 2024. In diezelfde periode registreert de UCDP 38 veiligheidsincidenten waarbij het AFF en 22 waarbij het NRF betrokken is. In het kader van voorgaande incidenten worden geen burgerdoden geregistreerd (COI Query "Afghanistan - Major legislative, security-related, and humanitarian developments", 2 februari 2024, p. 5). De Secretaris-Generaal van de VN constateert een algemene daling van het aantal aanvallen dat wordt opgeëist door of toegeschreven aan ISKP. In de periode van 1 augustus tot 7 november 2023 registreerde de VN acht ISKP-aanslagen in drie provincies. Drie van deze aanvallen waren gericht tegen de sjjiitische gemeenschap, waaronder een aanval in Pul-e Khumri en twee aanvallen in Dasth-e Barchi (op 23 oktober en 7 november 2023). ACLED-gegevens wezen ook op een daling van het aantal veiligheidsincidenten waarbij ISKP betrokken was in 2023 (49 incidenten in totaal) ten opzichte van 2022 (199 incidenten). Ook Human Rights Watch constateerde een afname van ISKP-aanvallen in 2023. (COI Query "Afghanistan - Major legislative, security-related, and humanitarian developments", 2 februari 2024, p. 7).

In de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 vonden er volgens de UCDP-gegevens 825 veiligheidsincidenten, i.e. 'incidents with at least one recorded fatality', over het hele land plaats waarbij het aantal dodelijke burgerslachtoffers, in die periode, wordt geschat op 1 270 in totaal, waarvan de meesten vielen in de provincie Kaboel (459), gevolgd door Kunduz (179), Balkh (92), Herat (92), Kandahar (89) en Panjshir (79) (EUAA "Country Guidance Afghanistan", januari 2023, p. 122-123).

ACLED documenteerde 2635 veiligheidsincidenten tijdens de referentieperiode van 15 augustus 2021 tot 21 oktober 2022, waarvan 1 164 gecodeerd werden als "gevechten", 994 als "geweld tegen burgers", en 477 als "explosies/geweld op afstand" (EUAA "Country Guidance Afghanistan", januari 2023, p. 122). Daarbij zouden minstens 4 602 doden zijn gevallen, waarvan 842 in het kader van geweld tegen burgers (COI "Query Afghanistan", november 2022, p. 10).

Wat betreft de referentieperiode van 1 juli 2022 tot 30 september 2023 documenteerde UCDP 781 incidenten, waarbij de meeste incidenten plaatsvonden in de provincie Kaboel, gevolgd door de provincies Takhar en Panjshir en verder Baghlan en Nangarhar op respectievelijk de vierde en vijfde plaats (EUAA "Afghanistan Country Focus" van december 2023, p. 30). UCDP rapporteert in deze periode 619 burgerdoden als gevolg van 302 incidenten (EUAA "Afghanistan Country Focus" van december 2023, p. 36). In de referentieperiode van 1 juli 2022 tot 30 september 2023 documenteerde ACLED 1 618 veiligheidsincidenten, waarvan de meeste plaatsvonden in de provincie Kaboel, gevolgd door de provincies Takhar en Panjshir en verder Badakhshan en Baghlan op respectievelijk de vierde en vijfde plaats (EUAA "Afghanistan Country Focus" van december 2023, p. 29-30).

UNAMA registreerde in de periode tussen 15 augustus 2021 en 30 mei 2023 in totaal 3 774 burgerslachtoffers (waarvan 1 095 dodelijke en 2 679 gewonden), wat een significante daling is in vergelijking

met de vorige jaren (EUAA, “Afghanistan Security Situation”, augustus 2022, p. 62, en UNAMA, “Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan”, juni 2023). Hiervan viel meer dan drie vierde (2 814 slachtoffers) te betreuren bij IED-aanvallen op bevolkte gebieden, zoals gebedshuizen, markten en scholen. ‘Explosive remnants of war’ waren verantwoordelijk voor 639 slachtoffers en 148 burgers werden het slachtoffer van ‘targeted killings’. Ondanks een aanzienlijke daling van het aantal conflictgerelateerde burgerslachtoffers in Afghanistan sinds 15 augustus 2021, is er geen overeenkomstige daling van de burgerschade veroorzaakt door zelfmoordaanslagen. Uit de cijfers van UNAMA blijkt niet alleen dat er nog steeds burgerslachtoffers vallen als gevolg van dergelijke aanvallen, maar ook dat de dodelijkheid van zelfmoordaanslagen sinds 15 augustus 2021 is toegenomen, waarbij een kleiner aantal aanvallen een groter aantal burgerslachtoffers maakt (UNAMA, “Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan”, juni 2023).

De Mensenrechtenraad van de VN stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal ‘armed clashes’, luchtaanvallen en incidenten met IED’s alle met meer dan 91%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste helft van 2022 en is vooral merkbaar in plattelandsgebieden, waar voorheen veel confrontaties tussen de taliban en de voormalige ANSF plaatsvonden.

In de referentieperiode van 1 juli 2022 – 12 januari 2024 documenteert ACLED 1 826 veiligheidsincidenten. Kaboel is de provincie met de meeste geregistreerde incidenten, gevolgd door Takhar, Panjshir, en Badakhshan en Baghlan op respectievelijk de derde en vierde plaats. (EUAA “Country Guidance Afghanistan”, mei 2024, p. 113; COI Query “Afghanistan - Major legislative, security-related, and humanitarian developments”, 2 februari 2024, p. 4). In diezelfde referentieperiode worden er volgens de UCDP-gegevens in totaal 713 dodelijke burgerslachtoffers geregistreerd, waarvan de meesten vallen in de provincie Kaboel (199), gevolgd door Herat (61), Nangarhar (38), Baghlan (31) Kunduz (179), Balkh (92) en gevolgd door Samangan, Kandahar, Balkh en Takhar. Gevechten tussen de taliban en het NRF/AFF vinden voornamelijk in deze provincies plaats. Meer dan de helft van de dodelijke slachtoffers in deze provincies valt in de maanden juli – oktober 2022.

Volgens de UCDP-gegevens zijn in de periode augustus – november 2022, 144 burgerdoden (23% van alle burgerdoden in die referentieperiode) het gevolg van vier aanvallen tegen religieuze plaatsen en sjiitische doelen in Kaboel, Herat en Samangan. In de periode 1 juli 2022 – 12 januari 2024 registreert de UCDP in de provincie Kaboel in totaal 199 burgerdoden als gevolg van 245 veiligheidsincidenten. De meeste burgerdoden als gevolg van “aanvallen tegen burgers” worden toegeschreven aan ISKP, gevolgd door aanvallen tegen burgers door onbekende actoren en de de-factoregering. Verder worden in Kaboel dertig burgerdoden gemeld bij 32 veiligheidsincidenten waarbij de de-factoregering aan de ene kant en ISKP aan de andere kant betrokken zijn. Volgens de ACLED-gegevens is Kaboel de provincie met de meeste veiligheidsincidenten gecodeerd als “explosies/geweld op afstand”. In de referentieperiode van 1 juli 2022 tot 12 januari 2024 registreert ACLED in totaal 393 dodelijke slachtoffers onder strijders en niet-strijders. Het Internationaal Comité van het Rode Kruis (ICRK) registreert 541 veiligheidsincidenten met landmijnen en explosieve resten (‘Explosive remnants’) in januari – juni 2022. Bij deze incidenten raken in totaal 1 092 mensen gewond of gedood. De incidenten vinden voornamelijk plaats in het zuiden en het oosten van Afghanistan (EUAA “Country Guidance Afghanistan”, mei 2024, p. 114-115).

In de periode van 1 oktober 2023 tot 12 januari 2024 documenteert ACLED 207 veiligheidsincidenten, waarvan 69 gecodeerd worden als “gevechten”, 33 als “explosies/geweld op afstand” en 105 als “geweld tegen burgers” (COI Query “Afghanistan - Major legislative, security-related, and humanitarian developments”, 2 februari 2024, p. 4). UCDP documenteert 118 veiligheidsincidenten en 93 burgerdoden. In diezelfde referentieperiode zijn de de facto militaire troepen de actoren die het vaakst betrokken zijn bij veiligheidsincidenten geregistreerd door ACLED met burgers als doelwit (67 incidenten in totaal). De UCDP registreert 21 van dergelijke incidenten, met vijftien burgerdoden als gevolg. ACLED registreert 25 veiligheidsincidenten waarbij burgers het doelwit zijn van onbekende actoren, en elf gebeurtenissen waarbij ISKP betrokken is. De UCDP registreert tien van zulke incidenten, waarbij dertien burgerdoden vallen. Bovendien registreert de UCDP acht incidenten die geclaimd of toegeschreven worden aan ISKP en die 51 burgerdoden veroorzaken.

In 2023 zijn er geen sektarische aanvallen tegen de sjiitische Hazara-gemeenschap geregistreerd, totdat een zelfmoordterrorist op 13 oktober 2023 een sjiitische moskee aanvalt in Pul-e Kumri (provincie Baghlan). De schattingen van het aantal doden en gewonden lopen uiteen. Volgens de taliban veroorzaakt die aanval zeven doden en één gewonde, terwijl de New York Times melding maakt van “minstens” 17 doden en ‘tientallen’ gewonden en UNAMA het heeft over 21 doden en dertig gewonden. ISKP eist de verantwoordelijkheid voor de aanslag op. (COI Query “Afghanistan - Major legislative, security-related, and humanitarian developments”, 2 februari 2024, p. 6).

Uit voorgaande cijfergegevens blijkt dat de daling van het geweld zich voortzet en verder als gevolg heeft dat de wegen significant veiliger worden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

De significante daling van het aantal geweldsincidenten gaat bovendien gepaard met een significante daling in het aantal intern ontheemden. Na de machtsovername door de taliban keerden veel van de nieuwe ontheemden terug naar hun regio van herkomst. Ontheemding wegens conflictgerelateerd geweld is afgenomen en vindt zijn oorzaak momenteel eerder in de moeilijke economische situatie en natuurrampen. UNHCR documenteerde 274 012 ontheemden die in 2022 zijn teruggekeerd naar hun regio's van herkomst en IOM maakt gewag van 1 525 577 ontheemden die in 2022 zijn teruggekeerd naar hun herkomstregio's (EUAA "Afghanistan Country Focus" van december 2023, p. 41 en EUAA "Country Guidance Afghanistan", mei 2024, p. 115).

Zelfs wanneer rekening wordt gehouden met enkele regionale verschillen, blijkt er in Afghanistan geen sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar, een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Voorgaande vindt steun in de "Country Guidance Afghanistan" van mei 2024 en is gelet op de informatie opgenomen in de EUAA "Afghanistan: Country Focus" van december 2023 nog steeds actueel.

De Raad herhaalt dat de kritiek van verzoeker op de gebruikte landeninformatie niet volstaat. Zoals hierboven reeds werd gesteld, is de Raad zich ervan bewust dat de machtsovername door de taliban een impact heeft gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen, maar oordeelt hij dat er wel degelijk voldoende informatie voorhanden is om de nood aan internationale bescherming op grond van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet te analyseren. Het betoog van verzoeker dat de COI Focus "Afghanistan. Veiligheidssituatie" van 5 mei 2022 en de rapporten van EASO over de veiligheidssituatie in Afghanistan waarnaar verwezen wordt in de bestreden beslissing zelf aangeven dat in de onderzoeksperiode "*nog geen duidelijke cijfers (...) gekend waren*" over de situatie van verwesterde Afghanen die terugkeren, doet hierover niet anders denken.

Verzoeker is afkomstig uit de provincie Nangarhar. Uit landeninformatie blijkt dat voor de provincie Nangarhar geen reëel risico bestaat dat een burger persoonlijk wordt getroffen door willekeurig geweld, waardoor de vraag naar het al dan niet voorhanden zijn van individuele elementen, die het risico op ernstige schade kunnen verhogen, zich *in casu* niet stelt. Voorgaande ligt in dezelfde lijn van de "Country Guidance Afghanistan" van mei 2024.

Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land (en regio) van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat de CGVS op basis van een niet-correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. Een schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan evenmin worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd. Deze motieven zijn deugdelijk en vinden steun in het administratief dossier.

Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken en dat de Raad over de grond van het beroep heeft kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de CGVS.

5.5 Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

5.6 Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat de commissaris-generaal op basis van een niet-correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. Een schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

5.7 Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan evenmin worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd. Deze motieven zijn deugdelijk en vinden steun in het administratief dossier.

5.8 Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt haar beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op het CGVS uitvoerig werd gehoord. Tijdens een persoonlijk onderhoud kreeg hij de mogelijkheid zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Pasjtoe machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

5.9 Waar verzoeker "uiterst subsidiair" vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissing van de commissaris-generaal tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoeker echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig januari tweeduizend vijftientwintig door:

N. MOONEN,
M. DENYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN